

var fulde af Uro, og han havde hele Tiden Ørene vendt mod det, der foregik bagved ham.

Søsteren Katrine, Præstefruen — en mørkladen, jætteagtig Skønhed med store Fjer i Hatten og Turnyre — kom hen til dem i fuldt Oprør, fulgt i Hælene af sin ornatklædte Mand, der skridtede afsted med forfjamsket og ulykkelig Mine som en pryglet Hund.

»Nu synes jeg virkelig, vi skal gaa,« sagde hun. »Den Sladder faar jo ingen Ende. Og hvad gi'er I mig for Tyge derinde ved Graven? Har I kendt Mage?«

Instrumentmageren trak paa Skuldren.

»Tyge holder af at høre sig selv tale,« sagde han med højsindet Overbærenhed. »Det er jo en almindelig menneskelig Svaghed.«

»Jeg finder, det er noget af det frækkeste! At lave offentlig Skandale ved sin egen Fars Begravelse! Provsten var fnysende. Jeg er sikker paa, at han gør Indberetning, og saa bliver det ingen billig Fornøjelse for den gode Tyge. Men saa skal han naturligvis igen gøres til Martyr. Det er den gamle Historie.«

Fru Katrines Mand vovede sig frem med en spagfærdig Indvending.

»Du har naturligvis ganske Ret. Det var højst urigtigt af din Broder, og det kan faa ubehagelige